

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **AUTOCENTRUM HB s. r. o.**, se sídlem Lidická 1057, Havlíčkův Brod, zastoupen JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D., advokátem se sídlem Římská 2575/31a, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 29 Af 14/2016 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Platebními výměry ze dne 15. 12. 2014 Finanční úřad pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Havlíčkův Brod (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben 2011, září – prosinec 2011 a leden 2012, a současně rozhodl o zákonné povinnosti žalobce uhradit penále.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. 40896/15/5300-21441-708995, žalovaný částečně změnil dodatečný platební výměr za prosinec 2011 (hodnota řádku 20 z mínus 220 000 Kč na mínus 669 000 Kč). Druhým rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. 40897/15/5300-21441-708995, žalovaný zamítl odvolání žalobce a ostatní dodatečné platební výměry potvrdil.

[3] Předmětné dodatečné platební výměry byly vydány na základě daňové kontroly zaměřené na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2011 a leden 2012. Správce daně v rámci daňové kontroly za zdaňovací období září 2011, říjen 2011, listopad 2011, prosinec 2011 a leden 2012 rozporoval mimo jiné splnění podmínek pro osvobození od daně při

dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), kdy žalobce vykazoval ve svých daňových přiznáních na řádku 20 dodání vozidel a příslušenství společnosti S.O.U.L. GmbH, Německo, VAT ID: DE218324840 (dále jen „společnost S.O.U.L.“).

II.

[4] Žalobce podal proti výše uvedeným rozhodnutím žaloby ke Krajskému soudu v Brně, který usnesením ze dne 5. 1. 2018 obě věci původně vedené pod spisovými značkami 29 Af 14/2016 a 29 Af 15/2016 spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 29 Af 14/2016. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 29 Af 14/2016 – 62, pak krajský soud žaloby zamítl.

[5] Krajský soud se v rozsudku zabýval tím, zda v posuzované věci žalobce splnil podmínky pro osvobození od daně podle § 64 zákona o DPH. Krajský soud se přitom ztotožnil se závěry žalovaného i správce daně, když uzavřel, že v posuzované věci nebylo prokázáno, že předmětná

vozidla byla dodána do jiného členského státu. Krajský soud dospěl k závěru, že správce daně přesvědčivě odůvodnil závěr o nevěrohodnosti žalobcem předloženého potvrzení „*Bestätigung der Ausfuhr*“ vyplývající zejména z rozporu s dalšími důkazními prostředky. Krajský soud zároveň vyloučil, že by žalobce mohl být v dobré víře, že jím předložená potvrzení jsou dostatečně věrohodná k prokázání, že zboží bylo fakticky dodáno do Německa.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel má za to, že v rámci daňové kontroly řádně prokázal a doložil podmínky pro osvobození od DPH v souvislosti s vývozem prověřovaných vozidel do jiného členského státu (do Německa), k nimž byly vystaveny správcem daně kontrolované daňové doklady. Stěžovatel považuje hodnocení důkazů prováděných správcem daně za jednostranné, kdy správce daně z provedených důkazů dovozuje skutkový stav, který nemá v provedených důkazech oporu. Zejména se jedná o výsledky svědků V. J., R. J. a J. V. Správní orgány považovaly výsledek paní J. za jeden z důkazů, který měl potvrzovat skutečnost, že stěžovatel nesplnil podmínky pro osvobození od DPH tím, že dotčená vozidla nebyla z České republiky vyvezena. Lze pochybovat o tom, že po předložení, případně přečtení VIN vozidla, byla paní J. schopna potvrdit, že takové vozidlo registrovala či zda bylo či nebylo vyvezeno do zahraničí. Stěžovatel tak má za to, že jím předložené potvrzení o vývozu vozidel, které dodala společnost S.O.U.L., dostatečně prokazovalo skutečnost, že k vývozu vozidel došlo. Stěžovatel pak již neměl možnost ověřovat, jak s vozidly naložili pan D. a pan Š. Správce daně navíc vycházel zcela jednostranně z výsledku pana Š., jehož zájmy byly v době výsledku v rozporu se zájmy stěžovatele. S ohledem na tyto skutečnosti, kdy zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise, správní orgány došly k nesprávnému právnímu posouzení věci.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že skutkový stav, z něhož vycházel krajský soud, nemá oporu ve spisovém materiálu. Ve vztahu ke svědecké výpovědi paní J. poukázal na to, že stěžovatel věrohodnost tohoto důkazního prostředku v žalobě nezpochybňoval a činí tak až v podané kasační stížnosti. V rozsahu této námitky je proto kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Stěžovatel pouze obecně vyjadřoval pochybnost nad tím, zda by uvedená svědkyně byla schopna určit, jestli byla vozidla dodána do Německa, případně registrována v České republice. Informace o přihlášení vozidel přitom potvrzují informace zjištěné správcem daně z registru vozidel, význam výpovědi uvedené svědkyně tudíž nezávisel na určení jednotlivých vozidel, která měla, či neměla být dodána do Německa, ale v potvrzení skutečností zjištěných z registru vozidel. Stejně tak ve vztahu ke svědecké výpovědi pana Š. je nutné uvést, že i tato byla hodnocena ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazními prostředky. Význam této svědecké výpovědi proto nelze popřít pouhým tvrzením, že zájmy daného svědka jsou v rozporu se zájmy stěžovatele. Správce daně i žalovaný posuzovali veškeré důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech, přičemž krajský soud na takto provedené hodnocení důkazů odkázal a neshledal jej nesprávným. Žalovaný tedy trvá na tom, že dodání zboží do Německa nebylo stěžovatelem prokázáno, přičemž takto zjištěný skutkový stav má oporu ve spisovém materiálu. Prakticky jediným důkazním prostředkem, který podporoval závěr stěžovatele, že zboží bylo skutečně dodáno do jiného členského státu, byla potvrzení „*Bestätigung der Ausfuhr*“. Jejich věrohodnost však správce daně vyvrátil dalšími důkazními prostředky. Nebylo možno ani osvědčit, že stěžovatel byl v dobré víře, že tato potvrzení byla dostatečným důkazem pro splnění podmínek podle § 64 zákona o DPH. Podmínky pro osvobození při dodání zboží do jiného členského státu podle citovaného ustanovení tak nebyly naplněny. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud především považuje za nutné uvést, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeném krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem.

[13] Rozhodování soudu o kasační stížnosti je ovládáno principem kasace, soud tedy provádí jen důkazy nezbytné k tomu, aby mohl rozhodnout. V rámci své přezkumné činnosti sleduje, jak soud, který ve věci rozhodoval, zhodnotil důkazy, jak se vypořádal s tvrzením žalobce a důkazy navrženými či předloženými, přičemž nové důvody, které nebyly stěžovatelem uplatněny v předchozích řízeních, nelze v kasační stížnosti úspěšně uplatnit.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti obecně uvedl, že hodnocení důkazů provedené správními orgány bylo jednostranné a že zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedených důkazech. V této souvislosti pak opět pouze obecně zpochybnil věrohodnost některých svědků. Rovněž namítal, že v rámci daňové kontroly řádně prokázal a doložil, že prověřovaná vozidla byla vyvezena do jiného členského státu, a to zejména předloženým potvrzením od společnosti S.O.U.L. Stěžovateli námitky tak zůstaly pouze v obecné rovině, když toliko opakovaně uváděl námitky uplatněné v žalobě ve vztahu k řízení před správními orgány. V čem krajský soud pochybil při hodnocení skutkového stavu, dospěl-li ke shodnému závěru s žalovaným, však stěžovatel neuvedl. Obecná rovina stěžovatelových námitek proto do značné míry předurčuje způsob jejich vypořádání Nejvyšším správním soudem.

[15] Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht si každý střeží svá práva“, proto nemůže stěžovatel úspěšně v kasační stížnosti namítat, že nebyl správním orgánem či soudem v předcházejícím řízení zjištěn důsledně skutečný stav věcí, aniž by sám uvedl skutečnosti, které pro takové tvrzení svědčí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS). Takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností má za následek nemožnost jejich přezkoumání soudem.

[16] Námitkou týkající se svědecké výpovědi V. J. se Nejvyšší správní soud nemohl pro její nepřipustnost zabývat, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[17] K obecné námitce ohledně věrohodnosti výpovědi svědka Š., Nejvyšší správní soud rovněž pouze obecně uvádí, že žalovaný se touto svědeckou výpovědí zabýval v odst. 39 až 41 obou žalobami napadených rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že výslech tohoto svědka nepotvrzoval, že předmětná vozidla byla dodána do Německa. Potvrzoval pouze to, že v případě, že byla vozidla předávána svědkovi, tak pro společnost INDELEC CZ a. s. nebo pro společnost Belmonte Automobile Group SE, která však vznikla a byla zapsána v obchodním rejstříku až dne 30. 4. 2012. Svědek výslovně vyloučil, že by přebíral a převážel vozidla pro společnost S.O.U.L., pro tuto společnost pouze zprostředkoval kontakt se stěžovatelem. Dále je třeba ve shodě se žalovaným poukázat i na to, že tato výpověď byla správními orgány hodnocena ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazními prostředky. Správní orgány přitom přesvědčivě odůvodnily, proč dospěly na základě provedených důkazů k závěru, že stěžovatel neprokázal faktické dodání vozidel do jiného členského státu, a tím ani splnění podmínek pro osvobození od daně podle § 64 zákona o DPH ve zdaňovacích obdobích září 2011, říjen 2011, listopad 2011, prosinec 2011 a leden 2012.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že písemné prohlášení kupujícího o přepravě zboží je způsobilým důkazem jen za předpokladu, že odpovídá zjištěnému skutkovému stavu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, publ. pod č. 2172/2011 Sb. NSS). Věrohodnost písemných potvrzení „*Bestätigung der Ausfuhr*“ od společnosti S.O.U.L., kterými stěžovatel dokládal dodání vozidel této společnosti, však byla správními orgány dalšími důkazními prostředky řádně zpochybněna. Nelze je proto považovat za způsobilý důkaz o faktickém dodání vozidel do jiného členského státu.

pokračování

[19] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí samo o sobě neznámá, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu